

SYKSYN LEHDET

(lukion päivänavauksessa 2011)

Paljaat on ennen niin lehtevät puut:
koivut, pihlajat, haavat ja muut.
Lehdet ne heittävät tuulella volttia -
taitavat lentää ilman holttia!
Mikähän niillä on matkan pää?
Mistäpä kertoo syksyinen sää?

Monesti niin kuin lehdet kuivuneet,
olemme mekin, itseemme käpertyneet.
Annamme maailman tuulten viedä
emmeä aina kaveria siedä.

Mikähän lehdillä matkan pää –
mistäpä kertoo syksyinen sää?
Maahan ne kerran joutuvat,
mullaksi sitten muuttuvat.

Mutt' miksi ne väreissä loistavat,
keltaista, punaista heijastavat?
Keväällä' on uudet ja vihreät,
elämää pursuvat lehdykät.
Oksat, elämää kantavat,
mullasta ravinnon noutavat.
Kysymään vieläkin tätä vain jää:
mistäpä kertoo syksyinen sää?

Jeesuskin kuoli ja haudattiin,
haudasta sitten herätettiin.
Anteeksianto näin valmistettiin,
Jumalan suosio meillekin suotiin.
Kerran myös me
haudasta nousemme.
Jeesukseen turvaavat riemuun taivaan,
pääsevät, nyt saamme iloa vaivaan,
toistemme kesken sopua uutta –
emmehän turvaa Herraan suotta!

Keltaiset lehdet ja punaiset
ovat vain toivossa iloiset,
meille ne kuiskaa enkelin lailla:
ollos lapseni huolia vailla!